

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Praze rozhodl soudkyní Olgou Stránskou ve věci

žalobkyně: **V. Z.**

narozená X, státní příslušnice B. r.

bytem X

zastoupená advokátem Mgr. et Bc. Filipem Schmidtem

sídlem Ověnecká 78/33, 170 00 Praha 7

proti

žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, Odbor azylové a migrační politiky

poštovní schránka 21/OAM, 170 34, Praha 7

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 13. 12. 2018, č. j. OAM-506/ZA-ZA11-ZA18-2017, o udělení mezinárodní ochrany,

takto:

I. **Žaloba se zamítá.**

II. **Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.**

Odůvodnění:

1. Žalobkyně se žalobou podanou zdejšímu soudu dne 28. 1. 2019 domáhala zrušení v záhlaví označeného rozhodnutí žalovaného, kterým jí nebyla udělena mezinárodní ochrana podle § 12, § 13, § 14, § 14a a § 14b zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“).
2. Žalobkyně uvedla, že podala žádost o mezinárodní ochranu z důvodu obavy z pronásledování, nespravedlivého stíhání, mučení a nelidského a ponižujícího zacházení v zemi původu, neboť se aktivně zapojovala do prezidentských kampaní protikandidátů (Alexandra Milinkeviče [2005-2006] a Andreje Sannikova [2009-2010]) současného prezidenta Lukašenka. V prvním případě byla ztotožněna policií při protestech po zvolení

Shodu s prvopisem potvrzuje: A. A.

prezidenta Lukašenka a následně doma vyslechnuta, přičemž jí bylo sděleno, že nemůže nikam jezdit ani opakovat jakoukoliv politickou činnost. V druhém případě po ní pátraly orgány po jejím odjezdu do zahraničí těsně před konáním voleb.

3. Žalobkyně předně namítla, že žalovaný porušil ustanovení § 2 odst. 1 a 4, § 3, § 50 odst. 4 a § 68 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“) a ustanovení § 12, § 13, § 14, § 14a a § 14b zákona o azylu.
4. Žalobkyně namítla, že žalovaný zásadně pochybil v případě hodnocení udělení mezinárodní ochrany dle § 12 zákona o azylu. V průběhu správního řízení konzistentně tvrdila a prokázala, že důvodem, pro který se obává pronásledování v zemi svého původu, je její politická činnost, konkrétně podpora prezidentských kandidátů v letech 2005 až 2006 a 2009 až 2010. Po účasti na povolebních demonstracích v M. v roce 2006 byla legitimována policií a ztotožněna, následně ji příslušník policie navštívil v místě jejího bydliště a zakázal ji kamkoliv jezdit či opakovat svoji politickou činnost. Dokonce jí hrozil, že v případě, že nebude volit prezidenta Lukašenka, může být zatčena. Přitom jak podle tvrzení žalobkyně, tak podle zpráv o zemi původu byla řada politicky aktivních lidí zatýkána, včetně známých žalobkyně, některé z nich pak již neviděla. Žalobkyně nemohla lhostejně přihlížet politickému stavu v Bělorusku pod vedením prezidenta Lukašenka, opětovně se tak na popud svých přátel v roce 2009 aktivně zapojila do politické kampaně prezidentského kandidáta Andreje Sannikova. Těsně před konáním prezidentských voleb opustila Bělorusko, neboť sehnala potřebná víza k tomu, aby mohla zemi opustit legálně. V roce 2010, po oznámení opětovného vítězství prezidenta Lukašenka proběhly v M. pokojné demonstrace. V příštích dnech policie zatkla stovky lidí a fyzicky je napadala, včetně bití obušky. Během následujících dvou týdnů soudy odsoudily nejméně 725 osob k omezení svobody, zadržení byli drženi v přeplněných celách, kde byli nuceni spát na podlaze. Mnozí z nich uvedli, že cely byly promrzlé, chyběly toalety či přístup k lékům nebo hygienickým prostředkům. Žalobkyně byla prostřednictvím svých známých kontaktována policií, která se zajímala o to, kde se žalobkyně nachází a snažila se ji prostřednictvím jejích známých přimět k návratu do Běloruska. Je zcela zřejmé, že pokud by se žalovaná do Běloruska vrátila, hrozilo by i jí omezení svobody, nespravedlivého trestního stíhání a porušování jejích lidských práv. V daném případě je irelevantní, že žalobkyně opustila Bělorusko již v roce 2010. Je zřejmé, že běloruská vláda stále pokračuje v tvrdých zákrocích proti občanské společnosti. V roce 2017 proběhla nejrozsáhlejší vlna zatýkání pokojných demonstrantů policií od roku 2010. Stát v podstatě potlačuje všechny formy disentu a využívá restriktivní zákonná opatření a násilné postupy za účelem omezování svobody shromažďování a spolčování. Ve zprávě Ministerstva zahraničí USA za rok 2013 jednají úřady na všech úrovních beztrestně a nepřijímají žádné kroky k trestnímu stíhání a potrestání těch činitelů ve státní správě nebo bezpečnostních silách, kteří se dopouštějí porušování lidských práv. Žalobkyně tedy jasně popsala, že se stala terčem policejního násilí, kdy jí bylo zakázáno veřejně projevovat svoje politické postoje či se účastnit pokojných demonstrací. Žalovaný tvrzené skutečnosti nevzal v potaz, respektive je dle žalobkyně zlehčoval.
5. Žalobkyně dále k argumentaci žalovaného, že byla policií kontaktována jednou, přičemž popsane jednání nenaplní znaky pronásledování, namítla, že si lze těžko představit, jak jinak vykládat výhrůžku uvězněním, pokud by žalobkyně nevolila Lukašenka, než jako formu pronásledování na základě jejího politického přesvědčení. Je pak zcela logické, že se žalobkyně po zapojení se do politické kampaně v roce 2009 obávala splnění této výhrůžky,

tedy uvěznění. Tvrzení žalovaného, že následné kontakty ze strany bezpečnostních složek nelze označit za pronásledování ve smyslu § 12 písm. a) zákona o azylu, neboť k nim došlo až poté, co z vlasti vycestovala, dle žalobkyně nemá oporu ve výkladu pojmu oprávněného strachu z pronásledování. Žalobkyně ze země původu utekla právě z toho důvodu, že se případného pronásledování, výslechů a zatčení obávala, skutečnost, že ji následně prokuratura hledala a snažila se, aby se do země původu vrátila, tyto obavy potvrzují. K tomu žalobkyně zdůraznila, že podle příručky UNHCR nelze skutečnost, že žadatel o mezinárodní ochranu má k dispozici pas či opustil zemi svého původu legálně, považovat za důkaz toho, že nebyl v zemi pronásledován, či že neměl oprávněný strach z pronásledování. Argumentace žalovaného, že žalobkyni vedly k opuštění vlasti ekonomické důvody, když ze země legálně vycestovala, je tudíž nesprávná.

6. Žalobkyně dále namítla, že žalovaný nesprávně hodnotil důvody k udělení doplňkové ochrany dle § 14a zákona o azylu. Poukázala přitom na názor Nejvyššího správního soudu vyjádřený v rozsudku ze dne 31. 5. 2018, č. j. 9 Azs 436/2017-57: *„Pokud je o zemi původu žadatele známo, že stav dodržování lidských práv je špatný, že občanům je upíráno právo na změnu vlády, že dochází k popravám, mučení, častému mizení osob apod., pak musí být tyto skutečnosti v situaci důkazní nouze zohledněny, a to ve prospěch žadatele.“* Podle žalobkyně perzekuce v podobě věznění za situace, kdy podmínky ve věznicích porušují základní lidská práva, naplňuje podmínky pro udělení doplňkové ochrany uvedené v zákoně o azylu. Žalobkyně přitom jasně uvedla, že jí možné uvěznění hrozí, neboť se jí snažila kontaktovat prokuratura ze zvláštních služeb s tím, aby se dostavila k policejním orgánům. Žalobkyně však byla varována, aby se domů nevracela, neboť mnoho stejně občanský aktivních lidí bylo zatčeno či dokonce zmizelo a stejný osud by mohl potkat i žalobkyni. Obavy žalobkyně jsou o to víc opodstatněné, že již v roce 2006, poté, co se poprvé začala více politicky angažovat v průběhu předvolební prezidentské kampaně, byla policejními orgány varována, že obdobné aktivity nesmí nadále činit pod hrozbou uvěznění. Nebezpečí vážné újmy podle § 14a odst. 2 písm. b) zákona o azylu považuje tedy žalobkyně za prokázané v intencích „reálného nebezpečí“ mučení nebo nelidského či ponižujícího zacházení nebo trestání (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 3. 2008, č. j. 2 Azs 71/2006-82). Její návrat by tedy odporoval zásadě non-refoulement zakotvené v čl. 33 odst. 1 Úmluvy o právním postavení uprchlíků z roku 1951.
7. Závěrem se žalobkyně ohradila proti tvrzení o účelovosti své žádosti, neboť již v průběhu řízení sdělila, že měla povolení k pobytu na území České republiky a nevěděla o možnosti podání žádosti o mezinárodní ochranu.
8. Žalovaný ve vyjádření k žalobě uvedl, že nesouhlasí s obsahem žalobních námitek. Má za to, že při rozhodování vzal v úvahu skutečnosti tvrzené žalobkyní a přihlédl k nim, shromáždil k nim adekvátní a aktuální informace o situaci v zemi původu, a tedy vycházel z dostatečně zjištěného stavu věci, přičemž se domnívá, že přijaté řešení odpovídá konkrétním okolnostem daného případu a je patřičným způsobem odůvodněno.
9. Žalovaný uvedl, že žalobkyně sama v pohovoru dne 28. 6. 2017 uvedla, že v roce 2006 byla na mítinku v M. pouze legitimována a ztotožněna policií, která jí vrátila doklady a řekla, aby jela domů. Po návratu ji v místě bydliště navštívil policista, který se jí ptal, proč na mítink jela a říkal jí, že už takto jezdit nikam nemůže a nemůže dělat takové věci, že v zemi je prezidentem Lukašenko a jeho slovo je zákon. Kvůli podporování Alexandra Milinkeviče žádné jiné problémy neměla. Od policie se jí v roce 2006 dostalo dle jejích slov

pouze varování, aby se neúčastnila mítinků a jiných politických akcí. Uvedla, že vedoucí v práci i zmíněný policista při návštěvě po mítinku jí říkali, že pokud nebude dodržovat zákony, může se dostat do vězení. V souvislosti s agitací na podporu jiného prezidentského kandidáta, Andreje Sannikova v roce 2009, uvedla, že neměla problémy s policií ani se soudy. Dodala, že po návratu z mítinku v roce 2006 nedostala ani pokutu, policista ji jen zkontroloval a nechal ji být. V popsaném kontextu se nyní prezentované obavy z návratu kladené do souvislosti s varováním policie z roku 2006 jeví jako značně nadhodnocené. Nelze pominout, že žalobkyně ve vlasti bez jakýchkoli problémů se státními orgány žila po uvedeném kontaktu s policií až do svého odjezdu z vlasti v roce 2010. Navzdory tvrzenému povědomí o zmizení a uvěznění mnoha lidí po mítincích v roce 2006 žalobkyní zmíněné obavy zjevně nebyly natolik zásadní, aby jí v době pobytu v Bělorusku bránily v další účasti na agitaci pro jiného prezidentského kandidáta v letech 2009-2010, a to bez problémů ze strany běloruského režimu po celou dobu této její činnosti. Dokonce v roce 2009 bez potíží vycestovala za účelem nákupů do P. a opět se vrátila, aniž by to vzbudilo jakýkoli zájem státních orgánů ve vztahu k její osobě. Stejně tak bezproblémově jí bylo umožněno ze země legálně vycestovat v roce 2010, tedy v době, kdy již za sebou měla tvrzené aktivity ve prospěch kampaně Andreje Sannikova. Žalobkyně své obavy tak odvíjí od informací od známých v době, kdy se již nacházela v České republice. Avšak důvod, proč by měla být uvězněna v případě návratu do země, nedokázala přesně specifikovat. Uvedla pouze, že se domnívá se, že by to mohlo být pro roznášení letáků.

10. Žalovaný dále podotkl, že žalobkyně o mezinárodní ochranu požádala až v situaci, kdy neuspěla s prodloužením svého pobytového oprávnění, s odstupem sedmi let od okamžiku, kdy tak mohla učinit poprvé. Tvrzení, že o možnosti požádat o mezinárodní ochranu nevěděla, nepůsobí přesvědčivě v kontextu její spolupráce s advokátem ve věci jejího pobytu v České republice. Mimo to nelze přehlédnout, že žalobkyně vycestovala do P. v roce 2009, kde se mohla domáhat mezinárodní ochrany, považovala-li pokyny policistů na mítinku v roce 2006 a následné varování policistou v místě jejího bydliště za natolik zásadní a palčivé obavy vyvolávající krok ze strany výkonných orgánů reprezentujících státní moc (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 8. 2003, č. j. 2 Azs 5/2003-46). V rozsudku ze dne 20. 10. 2005, č. j. 2 Azs 423/2004-81 Nejvyšší správní soud konstatoval, že o azyl je nutno žádat bezprostředně poté, co k tomu má žadatel příležitost, a to nejen z hlediska zeměpisného, ale i časového (obdobně srov. usnesení ze dne 25. 7. 2018, č. j. 2 Azs 41/2018-39, bod 19, usnesení ze dne 28. 3. 2018, č. j. 10 Azs 12/2018-31, bod 12). Pokud žalobkyně v P. v roce 2009 trávila nákupy delší čas (2 měsíce s přestávkami), nepochybně mohla již v této době o mezinárodní ochranu požádat i se synem tam, pokud svou situaci vnímala vzhledem k mizení a zatýkání lidí po mítinku v roce 2006 subjektivně jako nebezpečnou.
11. Žalovaný doplnil, že tvrzení žalobkyně nebagatelizoval, ale označení popsaných okolností za policejního násilí je dle něj nadhodnocené a nemá oporu ve skutečnostech sdělených v průběhu správního řízení. Podání žádosti o mezinárodní ochranu se sedmiletým odstupem od příjezdu na zdejší území, a zejména od okamžiku, kdy jí měly být známými sděleny skutečnosti pro ni natolik alarmující, že je nyní označuje jako důvod k obavám z pronásledování či z nebezpečí vážné újmy, svědčí pro závěry vyslovené v napadeném rozhodnutí.
12. Žalovaný dále uvedl, že ve Zprávě o zemi - Bělorusko, ministerstva vnitra ze dne 17. 7. 2018 se uvádí: „*V říjnu 2015 zvítězil prezident Lukašenko v prezidentských volbách a*

ustoupil do pátého funkčního období. V září 2016 se konaly parlamentní volby. Výsledky těchto voleb se lišily od těch předchozích v tom smyslu, že poprvé od roku 2004 se poslankyněmi staly také dvě opoziční kandidátky: Anna Kanapatskaja za Jednotnou občanskou stranu a nezávislá aktivistka občanské společnosti Elena Anisim ze Společnosti pro běloruský jazyk. Navzdory tomu, že OBSE neuznala prezidentské volby na rozdíl od těch z roku 2010 jako svobodné a spravedlivé, nedošlo po nich k brutálním zásahům proti občanské společnosti ani k uvěznění předních opozičních představitelů. Kromě toho Západ uznal, že v běloruském politickém prostředí došlo k několika zlepšením, což otevřelo příležitost pro normalizační proces. Po propuštění politických vězňů a po pokojných volbách v říjnu 2015 Evropská Unie pozastavila sankce uvalené na běloruské úřady. Také Spojené státy dočasně zrušily sankce proti několika stěžejním běloruským státním podnikům.“ Žalobkyní namítaná vlna zatýkání v roce 2017 se dle Zprávy Freedom House: Svoboda ve světě - Bělorusko z ledna 2018 týkala účastníků na demonstracích proti tzv. příživnické dani zavedené v roce 2015 prezidentským výnosem (viz str. 51 správního spisu). Ve zprávě se současně uvádí, že: „Lukašenko podlehl společenskému tlaku a tuto daň v březnu zrušil.“ Žalovaný nezastírá, že Bělorusko je autoritářský stát se značným vlivem prezidenta Lukašenka, přesto trvá na tom, že žalobkyní prezentované obavy z pronásledování či z nebezpečí vážné újmy v případě jejího návratu jsou neopodstatněné. Svědčí o tom mimo jiné absence zásadnějších problémů v době jejího pobytu v Bělorusku, které by měly reálný dopad, i časový odstup od doby, kdy ji měla policie ve vlasti dle sdělení známých hledat. Nelze důvodně předpokládat, že by ji po opětovném zvolení prezidenta Lukašenka v roce 2015 měl jeho režim zájem postihnout za jednání, které se váže k mítinku v roce 2006 či k volební kampani 2010. Žalobkyně nadto přesný důvod tehdejší snahy policie ji v roce 2010 kontaktovat ani sama nezná. Žalovaný, aniž by situaci v Bělorusku v žalobou napadeném rozhodnutí jakkoli idealizoval, poukázal na zlepšení hodnocení politických práv v zemi, byť o jeden stupeň.

13. Žalovaný uzavřel, že žalobkyně nebyla vystavena azylově relevantnímu pronásledování a ani nemá důvod k opodstatněným obavám z něj. S ohledem na zjištěné okolnosti případu považuje za přílehou judikaturu Nejvyššího správního soudu zpochybňující palčivost obav žadatelů, kteří své obavy prezentují se značným časovým odstupem po příjezdu do ČR a nadto v situaci, kdy jiné možnosti úpravy a obnovy legálnosti pobytu na tomto území jsou vyčerpány, ztíženy nebo omezeny. Institut mezinárodní ochrany přitom nelze využít jako náhradní řešení v situaci, kdy cizinec nesplňuje podmínky pro získání trvalého pobytu podle zákona o pobytu cizinců.
14. Žalovaný na závět dodal, že ve vztahu k ustanovení § 14a zákona o azylu posoudil situaci žalobkyně ve vztahu ke všem zákonem stanoveným alternativám udělení doplňkové ochrany, avšak v jejím příběhu absentují důvody, které by mohly představovat základ k důvodným obavám z hrozby uložení trestu smrti, mučení, nelidského či ponižujícího zacházení nebo trestání. Její tvrzení o důvodech k obavám i nadále považuje za nepodložená, obecná a zcela subjektivní, nekorespondující s konkrétními zjištěnými skutečnostmi. K tomu na základě podkladových informací o zemi původu poukázal na konkrétní kroky, svědčící o postupném normalizačním procesu, jakkoli v řadě projevů motivovaném tlakem zvenčí a potřebou obhájit vlastní zahraničněpolitické zájmy. Shledal-li obavy žalobkyně z obvinění ze špionáže po návratu do vlasti jako bezdůvodná a nelogická, vycházel opět z řádně zjištěného stavu věci, zde konkrétně např. z informací o jejím dosavadním pracovním uplatnění a absenci jakýchkoli souvisejících aktivit, jimiž by své tvrzení podpořila. Pro úplnost žalovaný doplnil, že v zemi původu žalobkyně neprobíhá mezinárodní ani vnitřní ozbrojený konflikt, v souvislosti s nímž by mohla být

vystavena skutečnému nebezpečí vážné újmy, stejně tak absentují důvody k udělení doplňkové ochrany dle § 14a odst. 2 písm. d) zákona o azylu.

15. Vzhledem k uvedeným skutečnostem žalovaný navrhl, aby soud žalobu jako nedůvodnou zamítl.

Ze správního spisu zjistil soud následující skutečnosti:

16. Dne 25. 6. 2017 podala žalobkyně žádost o udělení mezinárodní ochrany v České republice. K ní dne 28. 6. 2017 uvedla, že se jmenuje V. Z., rozená P., narodila se dne X v O. v B., je p. k. a mluví rusky. O politiku se nezajímala, sama nebyla političkou, ale podporovala politika Alexandra Milinkeviče v letech 2005-2006 a politika Andreje Sannikova v letech 2009-2010. Rozdávala letáky, dávala je lidem do schránek, hovořila o činnosti obou politiků, rozvěšovala plakáty a účastnila na mítinku Milinkeviče. V roce 2001 se rozvedla, její syn žije v R. Do České republiky přicestovala vlakem přes V. dne 2. 6. 2010 na české pracovní vízum. V P. byla předtím v roce 2009 na nákupní vízum. O mezinárodní ochranu žádá proto, že ji pronásleduje a vyhrožuje policie. V případě návratu do vlasti by ji zadrželi a uvěznili nebo by zmizela jako mnoho jiných lidí v Bělorusku. Jiné důvody nemá.
17. Dne 28. 6. 2017 při pohovoru uvedla, že mimo studií v M. žila pouze ve městě O. Před odjezdem pracovala jako účetní a žila sama. V současné době nemá v Bělorusku žádné příbuzné. Když byla studentkou, všichni hovořili o politice - její přátelé, sousedi, lidé v okolí. Říkali, že volby Lukašenka nebyly spravedlivé, a proto se rozhodla podporovat v kampani Alexandra Milinkeviče. Posílali jí letáky, které pak přeposílala poštou lidem, jejichž adresu znala, nebo je vhazovala do poštovních schránek. Od strany dostávala obálky se známkami, sama tedy nic neplatila. Letáky dostávala od svých známých a neví, kde je tito brali. Tiskoviny roznášela každý den po práci a také v zaměstnání. O víkendech jezdila do malých vesnic a letáky rozdávala tam. V těchto vesnicích také chodila do bytů a hovořila s lidmi o Milinkevičově politice, neboť osobní rozhovor na lidi působí více než text letáku. Činila tak od roku 2005 do začátku roku 2006, hlavně v zimě. Tehdy pracovala v mateřské škole, hovořila s rodiči tamních dětí a rozdávala jim letáky a plakáty. Jmenovaného podporovala během celého roku v rámci předvolební kampaně, bohužel však nebyl zvolen. Stran Milinkevičem zastávaných hodnot cizinka uvedla, že se vyjadřoval proti diktatuře v Bělorusku, žádal svobodný život. O zemi hovořil pěkně, sliboval lidská práva a hodně mluvil o Evropě. Říkal, že jako byl kdysi SSSR, bude další svaz, evropský. Sliboval materiální pomoc, např. sirotkům. Sama žalobkyně byla rodiči zavržena, od státu přesto nedostávala žádnou finanční pomoc. Volby do prezidentského úřadu, v nichž Milinkevič kandidoval, se konaly se 19., nebo 21. 3, bylo to v neděli. Volby nakonec vyhrál Lukašenko s 90 nebo 86 % hlasů. Ve volebních okrscích nebyla možnost hlasovat pro Milinkeviče. Na volebních lístcích bylo pouze Lukašenkovo jméno. Kromě výše popsané činnosti, tj. hovorů s lidmi, distribuce letáků a práce v mateřské škole, nečinila žalobkyně v rámci podpory již zmíněného kandidáta nic dalšího. Její podpora skončila po mítinku, který se konal v dubnu roku 2006 a který byl rozeznán policií. Jednalo se o projev nesouhlasu s výsledkem prezidentských voleb a žádost o volby nové. Mítink se konal v M. na hlavním, Ř. náměstí hned v noci po dni voleb a trval několik dní. Policie rozháněla lidi a ti se přemisťovali na jiná místa. Kontrolovali jim doklady totožnosti, ptali se na důvod účasti a žádali, aby odešli. Mítink trval delší dobu, žalobkyně strávila na místě 2 dny, na cestu se vypravila hned druhý den po volbách. Ke své aktivitě na mítinku sdělila, že nahlas požadovali uspořádání nových voleb a držela plakáty, na nichž byla napsána hesla

„Svoboda, Svobodné volby, Svoboda lidem“. Policie začala s účastníky hovořit; nejprve je žádala, aby se rozešli a opustili mítink. Některým lidem kontrolovala doklady. Žalobkyně osobně se policisté ptali, proč přišla na mítink. Řekla, že žádá nové volby a s výsledkem současných nesouhlasí. Řekli jí, aby opustila M. a jela domů a vrátili jí doklady. Viděla, jak kontrolují i její známé; možná někoho z nich zadrželi. Lidé se začali rozcházet. Ona s ostatními přešla na jiné místo, do parku. Dotyčná neví, zda byl mítink ohlášený a úřady povolený, nezajímala se o to. Zúčastnilo se ho možná až 30 000 lidí. V parku probíhala akce stejně, jen tam bylo méně lidí. Lidé si mezi sebou povídali a nahlas žádali, aby byly nové volby. Debatovali o tom, proč je orgány nenechají mluvit a nechtějí je poslouchat. Také do tohoto parku přišla policie a účastníky žádala, aby se rozešli. Žalobkyně byla unavená, neměla peníze, jídlo, ani kde přespat, a proto odjela domů. Dodala, že na mítinku prověřili policisté její dokumenty. Řekli jí, aby místo opustila a jela domů. Druhého dne za ní přišel do místa jejího bydliště nějaký muž v policejní uniformě, asi zaměstnanec policie, nepředstavil se však. Začal se ptát, proč jela na mítink, a říkal jí, že už nemůže nikam jezdit ani opakovat takovou činnost. Žalobkyně slíbila, že jeho slova uposlechně. Dotyčného pak viděla ještě několikrát, zahlédla jej například v nemocnici nebo v obchodě, protože žila v malém městě. Po celou dobu, co pobývala v Bělorusku, jí všichni včetně vedoucího v práci říkali, aby se už ničím takovým nezabývala a nic podobného nedělala. Po mítinku bylo zadrženo mnoho jejích známých, některé z nich už dlouho neviděla. Dalších mítinků se neúčastnila, neboť neměla peníze, aby na ně jezdila, a s žádnými dalšími problémy se kvůli podpoře A. Milinkeviče nepotýkala. Po volbách v roce 2006, v nichž byl zvolen Lukašenko jako prezident, se situace v zemi zhoršila. Snížily se platy, omezovala se práva lidí. Národ považoval volby za neplatné. Před dalšími volbami navrhla žalobkyni skupina, která dříve podporovala Milinkeviče, aby se zúčastnila předvolební kampaně kandidáta Sannikova. Již v roce 2009 uvažovala, že pojedě pracovat do zahraničí. Byla sama, plat byl nízký, neměla materiální pomoc. Se známými začali podporovat Sannikova. Žalobkyně tak činila mezi lednem a květnem roku 2010. Tentokrát neposílala letáky poštou, naopak chodila ke známým, jezdila do malých měst. Již z minulé kampaně Milinkeviče měla mnoho známých, se kterými nyní mluvila. Konala tak každý den po návratu ze zaměstnání a také o víkendech. V kampani ovšem až k prezidentským volbám nedošla. Dne 1. 6. 2010, ještě před jejich konáním, odjela do zahraničí, neboť získala potřebné vízum. Jména dalších prezidentských kandidátů z předmětných voleb (kromě Lukašenka) si nepamatuje. Na dotaz správního orgánu, kdy Sannikov oznámil, že se chce v roce 2010 ucházet o prezidentský úřad, žalobkyně odpověděla, že si toto nepamatuje, během voleb již v Bělorusku nebyla. Jejich výsledky zjistila od známých. O prezidentské kandidatuře Sannikova se dozvěděla na konci roku 2009 od svých známých. K upozornění správního orgánu, že dle dostupných informací ohlásil A. Sannikov svoji kandidaturu až v březnu roku 2010, dotyčná sdělila, že toto neví. Možná neměl oficiálně povoleno oznámit svou kandidaturu dříve. Když byla již za hranicemi, dozvěděla se, že volby proběhly stejným způsobem, Sannikova dokonce zadrželi. Známí jí telefonovali do ČR a řekli jí, že Sannikov byl zadržen a že se o ní policie nějak dozvěděla. Policisté chodili dům od domu a ptali se, kde se dotyčná nachází. Policie velmi usilovala o číslo jejího telefonu, cizinka zde však svou SIM kartu vyhodila. Snažili se ji přes známé přesvědčit, aby se vrátila a po příjezdu dostavila k policejním orgánům. Když z vlasti odjížděla, věděla, že ji opouští navždy. Neměla v plánu vrátit se a ani nyní to nemá v úmyslu. Od roku 2010 ve vlasti nepobývala. Dále uvedla, že během svého pobytu v Bělorusku neměla kvůli agitaci pro A. Sannikova žádné problémy s policií či soudy. Dodala, že kvůli mítinku, kterého se zúčastnila v roce

2006, ani nedostala pokutu. Policista ji jen zkontroloval a nechal ji být. Sdělil jí pouze, že se nesmí účastnit mítinků ani jiných politických akcí. To, že ji policie hledá a žádá, aby se dostavila k policejnímu orgánu, zjistila jmenovaná od známých až po svém příjezdu do ČR. Konkrétně na podzim roku 2010. Správní orgán se dále žalobkyně dotázal, co měla na mysli svým tvrzením stran pronásledování a vyhrožování běloruskou policií. Dotyčná uvedla, že na podzim roku 2010 jí volali známí, že k nim domů přišli v září, nebo říjnu z prokuratury ze zvláštních služeb. Chtěli na žalobkyni získat kontakt a požadovali, aby se vrátila domů a dostavila se k policejním orgánům. Žalobkyně se známých ptala, proč to chtějí, a ti jí řekli, že je to asi kvůli Sannikovovi, přesně si však nepamatuje, co jí bylo řečeno. Známi ji poradili a vlastně ji varovali, aby se domů nevracela, protože mnoho lidí bylo zatčeno nebo zmizelo a to stejné by mohl čekat ji. Neví, jak prokuratura zjistila, že se po ní má ptát právě u známých, možná se to dozvěděla od známých, kteří byli zadrženi; od lidí, kterým rozdávala letáky či od některého z kolegů. Prokuratura prý žalobkyni hledala kvůli roznosu letáků, neví však, zda toto policista skutečně řekl. Možná to byla domněnka známého, nebo to řekl ten policista přímo. Policie požádala o číslo jejího telefonu, a když jí známí poslali textovou zprávu s touto informací, SIM kartu zahodila. Neví, co přesně řekli známí policii, když u nich tato hledala žalobkyni; uvedli pouze, že se nachází v zahraničí, v blíže neupřesněné zemi, a nevědí, kdy se do vlasti navrátí. Jmenovaná rovněž neví, zda ji policie v Bělorusku hledala i jindy než ve zmíněném případě. Dle sdělení sousedů jí z policie přicházely dopisy, které ale nikdo nevyzvedl. Na dotaz správního orgánu, čím konkrétně běloruská policie žalobkyni vyhrožuje, jak uvedla v poskytnutí údajů, jmenovaná sdělila, že to myslela celkově. Když ještě byla doma, varovali ji, aby volila jen Lukašenka. Vedoucí v zaměstnání i policista, který za ní přišel po mítinku domů, jí říkali, že může být uvězněna, nebude-li dodržovat zákony. Vedoucí v práci jí také stále připomínal, že existuje jen Lukašenko. Na výhrůžky vedoucího ani policisty si jmenovaná nikde nestěžovala, neznala jméno ani příjmení daného policisty. Policista i vedoucí jí říkali, že si nemá stěžovat, že jí nikdo neuvěří. Vedoucí toto říkali pořád. Správní orgán se dále žalobkyně dotázal, proč by ji měly státní orgány Běloruska zadržet, jak uvedla v poskytnutí údajů. K tomu uvedla, že nic protizákonného nedělá, jen rozdávala letáky. Známi jí řekli, že jiní známí, kteří dělali to samé, byli zadrženi. V Bělorusku by mohla být uvězněna proto, že se účastnila mítinku, podporovala jiného kandidáta, kterého jí radili známí nebo proto, že rozdávala letáky. Přesně to neví. Na dotaz, proč by ji policie chtěla trestat v roce 2010, když se mítinku účastnila v roce 2006, jmenovaná uvedla, že policie za ní přišla hned druhý den po jejím návratu z mítinku a varovala ji, aby nic podobného nedělala. Pak se účastnila Sannikovovy kampaně. V červnu roku 2010 odjela do ČR a na podzim téhož roku jí volali známí, aby se nevracela zpět, neboť ji hledá policie. Když žila v Bělorusku, zmizelo po mítincích v roce 2006 mnoho lidí. Některé z nich již poté neviděla, ani o nich neslyšela. Někteří byli uvězněni. Z těchto důvodů se obává, že by ji mohl postihnout stejný osud. Se získáním cestovního dokladu v roce 2008 neměla žádné problémy a s potížemi se na hranicích nepotýkala ani při svém vycestování do P. v červnu roku 2009. Stejně tak vycestovala bez potíží v červnu roku 2010. Na otázku, kdy se dotyčná rozhodla ke konečnému vycestování z vlasti, sdělila, že kvůli Lukašenkovi chtěla odjet již od mládí. Zemi však nakonec opustila až v roce 2010, neboť se vdala a narodil se jí syn. Neměla možnost ani peníze k zajištění víza a rovněž neexistovaly společnosti, které by cizince zaměstnaly. V roce 2009 nezůstala v P., neboť doma byl její syn a ona ho tam nemohla nechat. Správní orgán se dále žalobkyně dotázal, jak si vysvětluje, že v červnu roku 2010 bez problémů opustila vlast, když od ledna do května téhož roku aktivně

podporovala prezidentského kandidáta Sannikova a následně se o ni na podzim měly zajímat státní orgány. Cizinka k tomu uvedla, že problémy s policií neměla. Známi jí zavolali, že se po ní policie ptá, a ona se domnívá, že se o její osobě dozvěděla od zadržených známých, případně od lidí, které navštívila v jejich domech. Jmenovaná odmítla, že by se za účelem vyřešení svých potíží mohla přestěhovat do jiné části Běloruska. V zemi je u moci jen jeden prezident. Když se navíc chtěla po studiu přestěhovat do M., kde byly vyšší platy, bylo jí řečeno, že se přestěhovat nemůže a má se vrátit tam, kde se narodila a kde má trvalé bydliště. Kromě výše uvedeného neměla žalobkyně ve vlasti žádné další potíže. V roce 2010 získala pracovní vízum a odjela do ČR za prací. Její syn zůstal v Bělorusku, starali se o něj několik dní sousedé. Pak si ho na prázdniny odvezl otec do R., syn tam složil zkoušky do r. školy a zůstal s novou rodinou cizincina bývalého manžela. Ještě v roce 2010 se šla poradit za advokátem o své situaci, řekla mu o svých problémech a také, že zde chce zůstat. Advokát jí doporučil, aby si prodlužovala své dokumenty. To činila 5 let, a následně si zažádala o trvalý pobyt. U zkoušek však narazila na problémy s českým jazykem. Nyní se její žádost nachází ve fázi odvolacího řízení. Své pracovní vízum si nestihla prodloužit asi o 1-2 dny, protože byla nemocná. Toto vízum jí bylo následně zamítnuto. V roce 2010, když se radila s advokátem, ještě nechápala, co to je azyl. Advokát jí radil, jak si prodlužovat vízum, jak získat trvalý pobyt a na základě jakých dokumentů může žít v ČR. Cizinka ví, že se nechce do vlasti vrátit a rovněž nechce žít v jiné zemi. Obavu z možného pronásledování běloruskými orgány začala pociťovat, když jí známí zavolali a řekli, že ji hledá policie. Vlastně již v roce 2006, když za jmenovanou přišel policista, se bála. O mezinárodní ochranu požádala až v roce 2017 (po sedmiletém pobytu v ČR), neboť v roce 2010 jí advokát řekl, že po 10 letech pobytu v ČR získá občanství, k čemuž směřovala. Kdyby se jí vše podařilo a občanství získala, domnívá se, že by advokát její žádost o azyl nepřijal. Možná tehdy nechápal její situaci a špatně jí to vysvětlil. Následně potvrdila, že o mezinárodní ochranu požádala, aby si v ČR zajistila legální pobyt, když pobyt dle zákona o pobytu cizinců jí nebyl prodloužen. Dle sdělení advokáta si v současné době nemůže legalizovat pobyt v ČR jiným způsobem. Do vlasti se nemůže vrátit, protože by tam mohla být uvězněna. Tamní orgány by se mohly domnívat, že je špiónem EU, čeká tam na ni policie. Na území členských států EU nemá žádné rodinné vazby, její zdravotní stav je dobrý. Dále žalobkyně potvrdila, že uvedla všechny důvody, pro které opustila svou vlast a pro které žádá o udělení mezinárodní ochrany. Dodala, že řekla vše; hlavní příčinou je pronásledování policií. Slyšela o případech, kdy se lidé vrátili do Běloruska např. z USA a dostali se do vězení, např. dle zákona o příživnictví. Pokud občan nepracuje, je kvůli tomu uvězněn. Závěrem pohovoru dotyčná uvedla, že by chtěla zůstat v ČR. Neudělala nic špatného, není zločinec. Na podporu svých tvrzení nedoložila žádné doklady, dokumenty ani jiné materiály. Svého práva na zpětnou kontrolu protokolu o provedeném pohovoru nevyužila a bez námitek ho podepsala.

18. Dne 14. 11. 2018 byla žalobkyně seznámena s podklady rozhodnutí. Její zástupce avizoval vyjádření ve dvoutýdenní lhůtě.
19. Ve vyjádření ze dne 28. 11. 2018 žalobkyně zopakovala obavy z nebezpečí vážné újmy, jež by jí hrozilo ve vazbě či vězení v Bělorusku, a to pro její aktivní účast v kampani prezidentských protikandidátů současného prezidenta Lukašenka, kvůli níž po ní po jejím odchodu z vlasti pátraly běloruské státní orgány. S ohledem na její vlastní zkušenost, špatný stav dodržování lidských práv a neexistenci spravedlivého procesu by nevyhovění její žádosti vedlo k porušení mezinárodních závazků České republiky. Právní zástupce dále

ve věci stavu lidských práv v Běloruské republice poukázal na zprávu Ministerstva vnitra ČR ze dne 3. 7. 2018, podle níž běloruské zákony sice zakazují praktiky mučení a jiného nelidského zacházení či trestání, avšak běloruské bezpečnostní složky se k tomuto postupu opakovaně uchylují. V zemi původu žalobkyně je navíc stále uplatňován trest smrti. Dle výše citované zprávy nebyly žádné prezidentské volby v Bělorusku svobodné a spravedlivé a nesplňovaly mezinárodní standardy. Po prezidentských volbách v roce 2010 došlo k brutálním zásahům proti občanské společnosti, které právní zástupce následně podrobněji popsal. Dodal, že policejní orgány prováděly v roce 2017 nejrozsáhlejší vlnu zatýkání pokojných demonstrantů právě od roku 2010. Stát potlačuje všechny formy disentu a za účelem omezování svobody sdružování a shromažďování využívá restriktivní zákonná opatření. Dle zprávy Ministerstva zahraničí USA za rok 2013 jednají úřady na všech úrovních beztrestně a netrestají pracovníky ze státní správy či bezpečnostních sil, kteří se dopouštějí porušování lidských práv. Právní zástupce žalobkyně odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu, podle něhož je-li o zemi původu žadatele známo, že stav dodržování lidských práv je špatný, musí být tyto skutečnosti v situaci důkazní nouze zohledněny, a to ve prospěch žadatele. Žalobkyně dle názoru právního zástupce jasně uvedla, čeho se ve vlasti obává, a upozornila na jednání, jemuž byla vystavena. Právní zástupce pokračoval, že perzekuce v podobě věznění porušujícího základní lidská práva naplňuje podmínky pro udělení doplňkové ochrany. Dotyčná přitom sdělila, že její osobě uvěznění hrozí, neboť se ji snažila kontaktovat prokuratura ze zvláštních služeb s žádostí, aby se dostavila k policejním orgánům. Rovněž byla varována, aby se domů nevracela, protože mnoho stejně občansky aktivních osob bylo zatčeno či zmizelo. Obavy jmenované jsou opodstatněnější tím, že již v roce 2006 byla po své aktivitě v předvolební kampani varována policejními orgány, aby podobných aktivit zanechala. Dle názoru právního zástupce se žalobkyně s ohledem na popsané skutečnosti nemůže za stávající situace vrátit do země svého původu, neboť jejím návratem by došlo k její vážné újmě a porušení lidských práv. Dále právní zástupce poukázal na právní názor Nejvyššího správního soudu, podle něhož musí žadatel v případě doplňkové ochrany prokázat hrozbu nebezpečí vážné újmy v intencích „reálného nebezpečí“ mučení, nelidského či ponižujícího zacházení nebo trestání. Právní zástupce se jménem cizinky vyjádřil též k podkladům, které správní orgán za účelem posouzení žádosti shromáždil. K informaci Jamestown Foundation uvedl, že podobně jako velká část citované zprávy MV ČR je vcelku irelevantní k žalobkyniní konkretizovaným hrozbám, neboť se jedná o hodnocení mezinárodně politického postavení Běloruska a jeho diplomatických aktivit. I přes to zpráva potvrzuje, že Lukašenko je nadále jediným politikem v zemi. Rovněž zpráva Freedom House přisvědčuje obavám žalobkyně, neboť stav demokratických institucí a lidských práv se v Bělorusku za sledované období nijak zvlášť nezměnil. Přetrvává též nefunkčnost soudního systému, jež je prokazatelně zneužíván proti politickými oponentům stávajícího režimu. Právo na spravedlivý proces často není v jejich případě respektováno. Orgány pověřené vymáháním zákonnosti mají rozsáhlé pravomoci k tomu, aby vůči podezřelým osobám uplatnily fyzickou sílu. Závěrem právní zástupce odkázal na některé skutkové okolnosti z období podpory kandidáta Sannikova na server Foreign Policy.

20. Žalovaný napadeným rozhodnutím žalobkyni neudělil mezinárodní ochranu v žádné z jejích forem. Zdůraznil, že žalobkyni nebylo ani v jednom případě nijak bráněno v agitaci ve prospěch protikandidátů prezidenta Lukašenka, ani neměla žádné potíže s policií či soudy. Žalobkyně byla pouze legitimována na povolebním mítinku, z kterého z vlastní vůle odjela. Následně byla v domácnosti jedenkrát dotázána na důvod účasti na

mítinku a bylo jí řečeno, ať se takových akcí neúčastní a volí Lukašenka, že by mohla skončit ve vězení. Vzhledem k absenci jakýchkoli negativních následků pro žalobkyni, bezproblémovému získání cestovního dokladu a vycestování žalovaný dospěl k závěru, že v případě žalobkyně nešlo o pronásledování ve smyslu § 12 písm. a) zákona o azylu. Dle jeho mínění z výpovědi žalobkyně vyplývá, že opustila vlast z ekonomických důvodů. Žalovaný neshledal důvod ani k udělení azylu podle § 12 písm. b) zákona o azylu, neboť mimo jediné návštěvy policisty v bytě žalobkyně neměla žádné objektivní důvody k obavám z pronásledování, zvláště když 4 roky po této události bez potíží vycestovala ze země. Její obavy z uvěznění považuje žalovaný za neoprávněné. Žalovaný dále neshledal důvodné tvrzení žalobkyně o hledání její osoby prokuraturou, neboť dle jejích vlastních tvrzení neexistuje důvod, proč by měla být uvězněna. Za zcela nepodložené pak označil její tvrzení o hrozícím zatčení pro podezření ze špionáže. Žalovaný rovněž zdůraznil, že žalobkyně požádala o mezinárodní ochranu po sedmiletém pobytu v České republice, přičemž sama uvedla, že mezinárodní ochrana pro ni představuje poslední možnost legalizace pobytu na území. Žalovaný dále neshledal důvod k udělení azylu podle § 13 a § 14 zákona o azylu, neboť na území České republiky nebyl udělen azyl žádnému rodinnému příslušníkovi žalobkyně, která je dospělou, plně svéprávnou a zdravou osobou. Za účelem posouzení důvodů k udělení doplňkové ochrany žalovaný shromáždil zprávy o zemi původu žalobkyně (Informace OAMP – Bělorusko: Bezpečnostní a politická situace v zemi ze dne 3. 7. 2018, zpráva Freedom House: Svoboda ve světě 2018 – Bělorusko z ledna 2018, Informace Jamestown Foundation/Euroasia Daily Monitor – Shrnutí uplynulého roku: Bělorusko usiluje o větší národní konsolidaci ze dne 18. 1. 2018, Zpráva o zemi – Bělorusko: Transformační index Bertelsmannovy nadace (BTI) 2018 z ledna 2018). Kritiku relevance Informace Jamestown Foundation ze strany žalobkyně neshledal oprávněnou, neboť žalobkyně informacemi z uvedených podkladů dokládala své vlastní argumenty a článek ze serveru Foreign Policy dle žalovaného není bezpochyby objektivním a důvěryhodným zdrojem informací o zemi původu. Žalovaný předně konstatoval, že přes akcentace existence trestu smrti v Bělorusku ze strany žalobkyně, nebyl z její strany sdělen jediný důvod jeho hrozby žalobkyni. Žalovaný dále neshledal, že by žalobkyni hrozilo mučení či nelidské zacházení, neboť jasně popsala veškeré své aktivity při podpoře protikandidátů prezidenta Lukašenka, za které nebyla žádným způsobem postižena, přičemž její zprostředkované informace, že ji hledá prokuratura, dle žalovaného o hrozbě nevypovídá. Žalovaný dále konstatoval, že v Bělorusku neprobíhá žádný mezinárodní či vnitřní ozbrojený konflikt ohrožující život či důstojnost žalobkyně, a vycestování žalobkyně by nebylo v rozporu s mezinárodními závazky České republiky. Jelikož na území České republiky ani nebyla žádnému rodinnému příslušníkovi žalobkyně udělena doplňková ochrana, neshledal žalovaný žádný důvod k udělení doplňkové ochrany.

21. Soud posoudil žalobu v rozsahu uplatněných žalobních bodů, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu ke dni vydání tohoto rozhodnutí podle čl. 46 odst. 3 směrnice Evropského parlamentu a Rady 2013/32/EU ze dne 26. 6. 2013 o společných řízeních pro přiznávání a odnímání statusu mezinárodní ochrany.
22. Soud v předmětné věci rozhodl podle § 51 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů bez nařízení jednání, neboť účastníci řízení takový postup soudu akceptovali.

23. Podle § 12 zákona o azylu: „Azyl se cizinci udělí, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že cizinec
- a) je pronásledován za uplatňování politických práv a svobod, nebo
 - b) má odůvodněný strach z pronásledování z důvodu rasy, pohlaví, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro zastávání určitých politických názorů ve státě, jehož občanství má, nebo, v případě že je osobou bez státního občanství, ve státě jeho posledního trvalého bydliště.“.
24. Podle § 14a odst. 1 zákona o azylu: „Doplňková ochrana se udělí cizinci, který nesplňuje důvody pro udělení azylu, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že v jeho případě jsou důvodné obavy, že pokud by byl cizinec vrácen do státu, jehož je státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, do státu svého posledního trvalého bydliště, by mu hrozilo skutečné nebezpečí vážné újmy podle odstavce 2 a že nemůže nebo není ochoten z důvodu takového nebezpečí využít ochrany státu, jehož je státním občanem, nebo svého posledního trvalého bydliště.
25. Podle § 14a odst. 2 zákona o azylu: „Za vážnou újmu se podle tohoto zákona považuje
- a) uložení nebo vykonání trestu smrti,
 - b) mučení nebo nelidské či ponižující zacházení nebo trestání žadatele o mezinárodní ochranu,
 - c) vážné ohrožení života civilisty nebo jeho lidské důstojnosti z důvodu svévolného násilí v situaci mezinárodního nebo vnitřního ozbrojeného konfliktu, nebo
 - d) pokud by vycestování cizince bylo v rozporu s mezinárodními závazky České republiky.“.
26. Soud předně konstatuje, že argumentace žalobkyně o porušení § 2 odst. 1 a 4, § 3, § 50 odst. 4 a § 68 odst. 3 správního řádu a ustanovení § 13, § 14 a § 14b zákona o azylu není řádným žalobním bodem ve smyslu § 71 odst. 1 písm. d) s. ř. s., neboť žalobkyně nedoplnila, jakých konkrétních nezákonných kroků, postupů, úkonů, úvah, hodnocení či závěrů se měl správní orgán vůči ní dopustit v procesu vydání napadeného rozhodnutí či přímo rozhodnutím samotným ve smyslu právního názoru Nejvyššího správního soudu vyjádřeného v rozsudku ze dne 20. 12. 2005, č. j. 2 Azs 92/2005-58, č. 835/2006 Sb. NSS, a proto soud tuto argumentaci žalobkyně nevypořádával.
27. Soud se dále zabýval námitkou žalobkyně týkající se neudělení mezinárodní ochrany dle § 12 zákona o azylu. Žalobkyně uvedla, že v průběhu řízení tvrdila a prokázala, že důvodem, pro který se obává pronásledování v zemi svého původu, je její politická činnost. Přes důkladný popis svých aktivit při podpoře protikandidátů prezidenta Lukašenka nicméně z její výpovědi nevyplývá, že by byla ve vlasti vystavena pronásledování, ani že by jí pronásledování hrozilo. Žalobkyně nebyla postižena za, jak sama tvrdila, každodenní agitaci před prezidentskými volbami ve prospěch protikandidáta dlouholetého prezidenta Lukašenka ani za účast na povolebním protestu proti výsledku voleb v roce 2006. Jedenkrát jí sice měl navštívit policista, tázat se na důvod účasti na protestu a apelovat, aby se takových akcí již nezúčastňovala, že existuje pouze Lukašenko, avšak k žádným dalším apelům, či dokonce postihu žalobkyně, nedošlo, přestože se následně angažovala při podpoře dalšího protikandidáta prezidenta Lukašenka. Její následná neurčitá argumentace o zájmu prokuratury je tudíž nelogická. Pokud žalobkyně ve své vlasti nebyla nijak postižena za podporu protikandidáta prezidenta Lukašenka, není ani žádný důvod, aby byla kvůli této činnosti hledána po svém odjezdu z vlasti. Žalobkyně přitom v pohovoru

potvrdila, že se po jediné účasti na protestech proti výsledku prezidentských voleb v roce 2006 již takových akcí nezúčastňovala, protože na to neměla peníze. V případě druhých voleb ani nehlasovala, nýbrž ještě před jejich konáním vycestovala ze země. K vycestování ji přitom nepřiměl strach z pronásledování, ale získání víza. Ostatně sama v pohovoru uvedla, že o zájmu prokuratury se dozvěděla až v České republice. Mimo to nelze přehlédnout, že žalobkyně měla informace o zájmu o její osobu ze strany prokuratury získat zprostředkovaně od blíže neurčených známých a nebyla schopna specifikovat důvod zájmu. Soud na základě těchto skutečností uzavírá, že žalobkyně v řízení nepřednesla jediný důvod k oprávněné obavě z pronásledování kvůli její podpoře protikandidátů prezidenta Lukašenka, a proto soud neshledal námitku žalobkyně důvodnou.

28. Soud neshledal důvodnou ani argumentaci žalobkyně o nesprávném hodnocení důvodů k udělení doplňkové ochrany dle § 14a zákona o azylu a její poukaz na názor Nejvyššího správního soudu vyjádřený v rozsudku ze dne 31. 5. 2018, č. j. 9 Azs 436/2017-57. V předmětné věci žalobkyně popsala svou činnost na podporu protikandidátů prezidenta Lukašenka a upozorňovala na lidskoprávní problémy ve své vlasti (pozn. soudu: nikoliv popravu a mučení jako v odkazovaném rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 5. 2018, č. j. 9 Azs 436/2017-57). K žádné důkazní nouzi ovšem v předmětné věci nedošlo, neboť ze strany žalobkyně nebyly tvrzeny žádné konkrétní skutečnosti svědčící o ohrožení jejích práv v případě návratu do vlasti, které by se žalovanému nepodařilo na základě zpráv o zemi původu žalobkyně, které jako podklad pro rozhodnutí shromáždil, posoudit z hlediska možnosti udělení doplňkové ochrany. Žalobkyně opakovaně akcentuje rozhovor s policistou v roce 2006, kdy jí mělo být hrozeno vězením, nebude-li podporovat Lukašenka, avšak v pohovoru také uvedla, že jí měl hrozit vězením, nebude-li dodržovat zákony. Za stěžejní však soud považuje, že při dalších prezidentských volbách žalobkyně podporovala dalšího protikandidáta prezidenta Lukašenka, každý den vyjížděla do menších obcí, hovořila s lidmi a rozdávala letáky, což nesevčí o obavě z uvěznění. Na základě uvedených skutečností soud považuje obavy žalobkyně z uvěznění za neoprávněné. Žalovaný v odůvodnění napadeného rozhodnutí řádným způsobem zhodnotil, zda žalobkyni hrozilo nebezpečí vážné újmy ve smyslu § 14a zákona o azylu, přičemž soud shledal jeho závěr, že jí nebezpečí vzniku újmy nehrozí, za zcela správný.
29. Soud k závěrečné polemice žalobkyně s tvrzením žalovaného o účelovosti její žádosti poznamenává, že v pohovoru sama uvedla, že žádost o mezinárodní ochranu pro ni představuje jedinou možnost legalizace jejího pobytu na území České republiky, neboť její (a jejího právního zástupce) snaha o získání povolení k pobytu nevyšla (resp. je ve stadiu odvolacího řízení) a o možnosti podání žádosti o mezinárodní ochranu nevěděla. Účelem žádosti žalobkyně byla tedy možnost setrvat na území České republiky, které se původně za pomoci svého právního zástupce snažila dosáhnout instituty zakotvenými v zákoně č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“) a teprve po sedmi letech pobytu podala žádost o mezinárodní ochranu v situaci, kdy její žádosti o povolení k trvalému pobytu nebylo v prvním stupni vyhověno. V takovém případě není presumpce účelovosti žádosti pochybením žalovaného, jak vyplývá z názoru Nejvyššího správního soudu vyjádřeného v rozsudku ze dne 13. 1. 2005, č. j. 3 Azs 119/2004-50. Soud proto neshledal argumentaci žalobkyně důvodnou.
30. Soud na základě uvedených skutečností výrokem pod bodem I podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl žalobu jako nedůvodnou.

31. Soud dále výrokem pod bodem II podle § 60 odst. 1 s. ř. s. nepřiznal žádnému z účastníků právo na náhradu nákladů řízení, neboť žalobkyně nebyla ve věci úspěšná a žalovanému žádné účelně vynaložené náklady v řízení nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 27. března 2019

Olga Stránská, v. r.
soudkyně